

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Ammonio tribuno. 308.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Σπόρειν ἅπαντας εἰ τῆς εἰλάκεν. ὅτε
ἰδὼ γὰρ αὐτὸς τῆς σινοδούλης ἡ μα-
ρία ἐθήγατο, μετρίως ἐσώφρονίζοντά.
ὅτε δὲ χεῖ τῆς δασυτάτης ἐμαίνουσαι, ὡς
σηνιόμης μείζονα πλάσαντες πανώ-
λεθρα παρεδίδουσαν. οἱ ἰδὼ γὰρ πυ-
ρὸς καὶ σιδήρου, οἱ δὲ λιμοῦ ἔργον ἐπέ-
νοιτο. οἱ δὲ αὐτελευθέρως ἀπὸ τῆς τοῦ
αὐτελευθέρως συνεγράθησαν, ἵνα καὶ τοῖς
τῆς πολέμου βαρυνθῶσι συμφορῆς,
καὶ ὡς ἀπὸ ἀχμαλώτων μαστῖναι πῦρ
ὑφ' ἡλίου αὐτελευθέρως, ἰδῶσι σωτη-
ρίαν ἀποδοῦναι τῶν αὐτῶν τὸ σῶμα.

numerus inuentus est; vt omnes ambige-
rent, an quisquā captus fuisset. Cum enim
aduersus conferuos duntaxat eorum fu-
ror acueretur, parcius plestebantur. At
cum aduersus Dominum furor ipsorum
exarsisset, tum verò, vt eiusmodi scelere
admisso, quod veniam omnem superaret,
internecioni addicti sunt. Alij enim flam-
ma & ferro, alij fame oppressi sunt. Qui
autem cladi superfuerunt, ob id tantum-
modo superesse permisi sunt, vt & belli
calamitates tragicum in modum deplora-
rent, & velut captiui quidam verberones
orbem vniuersum peragrantes, Crucifixi
cultum ad venerationem omnibus in lo-
cis florentem prospicerent.

Κυρίλλῳ Ἐπισκόπῳ. τζ.

Cyrillo Episcopo. 306.

Ὡς βασιλεὺς ὑπὸ τῆς νόμων
ἀρχαίου, ἐμμετρῶς ἔστι νόμος. ἔπα
καὶ ἱερεὺς ὑπὸ τῆς θεσμῶν βασιλευ-
μένης, καὶ ὡς ἔστιν ἀφθογός.

Quemadmodum rex, qui legibus paret,
viua lex est: eodem modo sacerdos quo-
que qui sanctionum Ecclesiasticarum im-
perio subest, tacita norma & regula est.

Ἡσαΐα στρατιώτῃ. τζ.

Esaiæ militi. 307.

Ὡς οἱ γνήσιοι καὶ ἀγέφυροι τῶ
φροσύνης ἐρασταὶ ἐκ τῆς οἰκείας ἀγνείας,
καὶ αὐτὸς τῶ ἄλλων καὶ αὐτὸς μὴ ὀπίσσω ποί-
ων πολλάκις καθαροῦς τῆς ψυχῆς
φέρουσι. καὶ ὅτι ἐν ἡρωϊκῇ ἀκίλειαν
εἶναι. ἔπα καὶ οἱ τῶ τῆς ἀσελγείας οἱ
ἐφ' αὐτῶν, ὡς εἰς καὶ αὐτὸς, ὡς
φασὶ, τυγχάνεις, ἐκ τῆς σφῶν λα-
γνείας. καὶ τῆς μὴ ὀπίσσω ποίεσθαι
ψυγίζονται. ἔκαστος γὰρ ἐκ τῆς κα-
εαυτῆς, καὶ τῆς αὐτῆς τῶ ἄλλων φέρουσι
ψυχῆς.

Quemadmodum synæri atque arden-
tes pudicitiae amatores ex sua castitate de-
aliis etiam, quamuis minimè tales sint, pu-
ras sententias ferunt, nec impudicū quen-
quam esse arbitrantur: eodem modo qui
libidinis cæstro tanquam rabie quadam agi-
tantur (quorum te quoque vnū esse aiunt)
ex petulanti sua libidine alios, etiam qui
non sunt, tales esse indicāt. Vtrique enim
ex suis moribus de aliorum quoque mori-
bus calculum ferunt.

Ἀμμωνίῳ τριβῦνῳ. τθ.

Ammonio tribuno. 308.

Καὶ ὁ χειρὸς τῆς παινηγρέως ἐπαλη-
θεύων ἑαυτὸν ἐμμετρία φύσεως κενώ-
σονται, ἵνα γὰρ παρὰ τὸ τῆς ψυ-
χῆς ἔαρ, τὸ μετὰ πῖν χειμῶνα τῆς
αμαρτημάτων ἀθῆσαι, ὅτι τὸ τῆς
σώματων ἔξω θαύματος καθεστικῆς τῆς
γὰρ χειμῶνα δυσχερασίας δεύτερον
ὀρμηθῆναι, τῆς θερινῆς οὐχ ἁπλοῦς παρ-
τήσεται, ἵνα δείξῃ, ὅτι ὁ τῆς χειμῶνος

Et festi quoque dies tempus suo nomi-
ni respondens, naturæ felicitate ornatum
est. Vt enim animorum ver, quod post
peccatorum hyemem floruit, missum fac-
ciam, ne illud quidem, quo corpora vtun-
tur, admiratione caret. Siquidem hyber-
nam intemperiem subsequens, æstiuam
molestiam antecedit: quò nimirum illud
ostendit, quòd qui scelerum hyeme de-

X x iij

functus est, nisi verum & grauem ac moderatum statum in seipso retineat, iudicij flammis addicetur. Vt enim necessitate quadam æstas veri succedit: ad eundem etiam modum post lenitatem & patientiam iudicium omnino veniet.

Martyrio Presbytero. 309.

Si illud tibi studio est, vir optime, vt, quæ abs te cum virtute geruntur, magna esse videantur, ne sublimiter ac magnifice de te sentias, ac tum ampliora ea deddes. Ne te fecisse existimes: ac tum maiorem splendorem consequeris. Nam si peccator, id se, quod est, esse iudicans, iustus efficitur (quemadmodum Publicano cōtigit) quid tandem afferri potest, quin iustus peccatorem se esse existimans, maiorem hinc venerationem gloriámque sibi compareret. Si candida peccati agnitio coronam peccatori attulit (non enim per animi summisionem, sed veritate ductus, hoc dicebat) quid causæ est, quamobrem humilitas iusto sexcentas coronas non necdat?

Petro Scholastico. 310.

Plerique mortaliū (neque enim omnes accusare fas est) mala quidem etiam sine cuiusquam disciplina faciunt, bona autem adhibito quoque magistro nō intelligunt: atque ea quæ pœnam & cruciatum spirant, sua sponte agere non intermittunt, quæ autem coronas accerfunt, ne coacti quidem admistrant: atque illa, tametsi persæpe ne exempla quidem vlla habeant, pariunt, hæc autem, etiam exemplis ante oculos propositis, improbent, nedum imitentur. Quam ob causam hæc scribam, fortasse non ignoras: nempe quia Zosimi & Maronis vitas comicum in modū proficidisti.

Danieli Presbytero. 311.

Sapiens Presbyter Eustathius, qui, pro diuino suo in improbos odio, etiam idem sibi cum impuro & seclerato, vt nosti,

τῶν ἀμαρτημάτων ἀπαλλαγείς, εἰ μὴ ἐαρινὴν καὶ βελήκην χατάρασιν ἐν ἑαυτῷ φυλάξοι, τὰ πλεῖστα κρίσεως ὡδὸδθήσεται. ὡσπερ γὰρ ἀναγκη πνὶ μετὰ τὸ ἔαρ τὸ θέρος, ἔτω καὶ μετὰ τὴν ἀρεξικηκίαν ἡ κρίσις πάτωσ' ὅπιφοιτήσῃ.

Μαρτυρίῳ πρεσβυτέρῳ. τθ.

Εἰ βύλει, ὠβέλπτε, μεγὰ λα δεῖξαι τὰ σαυτῷ χατορθώματα, μὴ μέγα φρόνει, καὶ τότε ταῦτα μέζονα σποφαίνεις. μὴ νομίσης πεπιπικέαι, καὶ τότε λαμπερότερος ἔσῃ. εἰ γὰρ ὁ ἀμαρτωλὸς νομιζῶ εἰ αὐτῷ ὅσῳ ἔσῃ, δικησὸς γίνεταί. ὡσπερ οὐκ ὁ τελώνης, ὁ δικησὸς ἀμαρτωλῶν ἑαυτὸν ἠγρούμενος πῶς ἔσμενότερος εἴη, καὶ εὐκλέστερος. εἰ εὐγνωμοσύνην σφραγιον ἀμαρτωλῶν ἠέργηκε. ἔδῃ γὰρ ταπεινοφροσύνῃ, ἀλλ' ἀληθεύω. ἔλεγε, ταπεινοφροσύνην δικησὸν πῶς ἔμμελῆσ' πλεῖστε σφραγίσει.

Πέτρῳ χολαστικῷ. πθ.

Πολλοὶ ἰδοὺ ἀνθρώπων. πάντα γὰρ ἀπᾶσθαι ἔχ' ὅσιον. τὰ ἰδοὺ κακὰ καὶ μὴ μαθόντες δοῦσι, τὰ δὲ ἀγαθὰ εἰδὲ διδασκόμενοι σιωποῦσιν. ἀλλὰ τὰ ἰδοὺ πῶς μωρίας πνέουσα ἀφ' ἑαυτῶν ποιοῦτες. Δὲ τελῶσι. τὰ δὲ σφάσαν πρὸς ἑαυτοὺς, ἔδ' ἀναγκασζόμενοι. Δὲ σφάσονται καὶ ἄνα ἰδοὺ μὴδὲ ὡδὸδ εἴγματα. πολλὰ καὶ ἔχουτες τίχῃσι. ταῦτα δὲ καὶ ὡδὸδ εἴγματα ὄρωντες ὡδὸδ χαράσονται. ποσὸτον ἀπέχουσι τὰ μμῶσθα. τὸ χάειν δὲ ταῦτα χαράσονται. τὸ γὰρ ἀγνοεῖς. ὅτι Ζωσίμου καὶ Μάρωνος τὸς βίαις σκαμάδισας.

Δανιὴλ πρεσβυτέρῳ. πθ.

Ὁ σοφὸς Εὐστάθιος ὁ πρεσβύτερος, ὁ ὑπὸ θείαις μισοπονηταῖς, καὶ ὅπι τῇ ὀμωμύῃ τῷ ἀγαθῷ, ὡς οἶδα, Εὐστάθιος